

РЕШЕНИЕ

№ 104

гр. Пловдив, 17.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Деница Ц. Стойнова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Д.И.М.
като разгледа докладваното от Деница Ц. Стойнова Наказателно дело за възобновяване № 20225000600207 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на гл. XXXIII от НПК – чл. 420, ал. 2, вр. чл. 419 ал.1, изр.1 - ро вр. чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК.

Образувано е въз основа на искане за възобновяване на НОХД № 161/2018г. по описа на РС - Девин и ВНОХД №46/2022г. по описа на ОС – Смолян, подадено от осъденото лице З.З.К.. чрез надлежно упълномощени от него адвокати В.В. и С.К.. Осъденото лице се позовава на липса на мотиви към постановените съдебни актове, съставляващо съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл.348, ал.1, т.2 от НПК. Към апелативния съд се отправя искане да се възобновят наказателните дела, да се отменят постановените по тях присъда и решение и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на РС - Девин.

В съдебно заседание осъденият К. и защитниците му поддържат искането по изложените в него съображения, които се доразвиват в пледоариите по същество на делото.

Представителят на АП - Пловдив счита искането за възобновяване за неоснователно, а изложените в него доводи намира за несъстоятелни. Поради това пледира искането да се остави без уважение.

ПЛОВДИВСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, като провери данните по делото, съобрази становищата и доводите на страните и в пределите на правомощията си, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е направено в законния шестмесечен срок, отправено е от процесуално легитимирана, по смисъла на чл.420, ал.2 от НПК, страна до компетентния съд по чл.424, ал.1 от НПК, в него се съдържат доводи в подкрепа на заявеното основание по чл. 422, ал. 1, т. 5, вр. чл. 348 от НПК. Предмет на искането е съдебен акт, който не е проверен по касационен ред, т.е., акт от кръга на визираните в чл.419 от НПК, поради което същото е процесуално ДОПУСТИМО.

Разгледано по същество, в контекста на очертаната в него аргументация, искането е НЕОСНОВАТЕЛНО.

С присъда №8001/ 15.02.2022г., постановена по НОХД № 161/2018г., Районен съд – Девин е признал подсъдимия З.З.К.. за виновен в извършване на престъпление по чл.131а, пр.2 вр. с чл. 129, ал.2 вр. с ал.1 вр. с чл.29, ал.1, б. “а“ и б. “б“от НК, за което на основание чл.55, ал.1, т.1 от НК е осъден на две години лишаване от свобода, което е постановено да се изтърпи ефективно при първоначален Строг режим.

Присъдата е била обект на въззивен контрол, иницииран от осъдения К., като с Решение № 21/20.04.2022г., постановено по ВНОХД №46/2022г. по описа на ОС – Смолян е потвърдена изцяло и е влязла в законна сила на същата дата.

Преди излагане на съображения по съществото на оплакванията следва да се припомни, че настоящето производство е с извънреден характер и поради това апелативният съд е ограничен в произнасянето си. Рамките на дължимия коментар са очертани от наведените в искането за възобновяване касационни основания и то в контекста на изложените доводи в тяхна подкрепа, като необосноваността на съдебните актове не попада в лимитативно очертания в чл. 348, ал. 1 от НПК кръг от касационни основания. Прочитът на искането за

възобновяване показва, че в подкрепа на твърденията за процесуална порочност на присъдата се излагат основно доводи, с които се оспорва обосноваността на съдебния акт във връзка с приетата от районния съд фактическа обстановка и доказателствата, от които тя е изведена. Достоверността на доказателствените материали обаче не подлежи на преобсъждане в това производство, с оглед препращащите норми на чл. 426 и нормите на чл. 348 НПК, а в правомощията на апелативния съд е да проследи само правилното приложение на процесуалния и материалния закон, без да може да установява нови фактически положения.

По същество, прегледът на доказателствената дейност на РС не сочи на съществени пороци при събиране, проверка, оценка и анализ на доказателствата и средствата за тяхното установяване. Макар и не детайлно и пространно, но в необходимия обем, районният съд е анализирал всички ангажирани по делото доказателства, в това число и гласните такива – показанията на свидетелите и обясненията на подсъдимия. Вярно е, че в тях се съдържат противоречиви факти, изнесени от пострадалия и негов роднина – от една страна, и от осъдения – от друга, относно развитието на инкриминирания инцидент, и в частност относно това в кой етап от конфликта, възникнал между К. и пострадалия М., първият е нанесъл удари със стъклени бутилки в областта на главата на втория. Но, точно поради това и в изпълнение на изискванията на чл.13, чл.14 и чл.107 ал.5 от НПК, първата съдебна инстанция е подхождала отговорно към доказателствения анализ и е изложила съображения относно това на кои дава/не дава вяра, и кои са причините за това. Неоснователно в този смисъл е оплакването за едностранчив и процесуално порочен подход на съда, мотивирано с това, че кредит на доверие е отдаден на показанията на пострадалия и неговия близък роднина, а не на обясненията на К.. Това, че П. М. е пострадал от деянието и се е възползвал от правото да се конституира като страна в процеса и това, че другият уличаващ подсъдимия свидетел В. М. е роднина на пострадалия не презюмира недостоверността на показанията им. Посочените лица са свидетели и в последното им качество носят наказателна отговорност за лъжесвидетелстване и под страх от реализиране на такава са дали едноточни, подредени, логични и кореспондиращи си показания, които съдилищата не са имали основание да не ползват като обективни. В същото време не са били игнорирани и обясненията на подсъдимия,

заинтересоваността на когото от изхода на делото също се предполага. И обясненията са анализирани поотделно и съпоставени с останалия доказателствен материал и е демонстрирана ясно волята на съда да не ги кредитира в определени части, в които са се явили вътрешно противоречиви и без кореспонденция с останалите доказателствени източници. С действителното им съдържание и смисъл са оценени показанията и на свидетелите Г., М. и И., на които в искането за възобновяване осъденият се позовава, оплаквайки се, че неправилно не са ползвани от съдилищата в подкрепа на защитната му версия. РС е изложил виждането си и за тези показания, като е приел правилно, че те не са в подкрепа на обясненията на подсъдимия за това, че ударите по главата на пострадалият е нанесъл в момент, в който е бил „душен“ от П. М.. Г. изобщо не е видял удари със стъклени бутилки, нанесени от подсъдимия в главата на пострадалия, поради което показанията му не са източник на информация за това кога времево спрямо „душенето“ тези удари са били нанесени. М. пък твърди, че след въпросното „душене“ от страна на М., той и К. са напуснали мястото на инцидента, без да е възприел въобще да е имало нанасяне на удари с бутилки, а последното не се оспорва дори и от подсъдимия. Спомените на И. са толкова бледи и противоречиви за събитията, че ценен източник на информация за случилите се събития изобщо не могат да бъдат, още повече по спорният в делото въпрос – в кой момент инкриминираната дейност К. е реализирал. И като е дал идентична оценка на гласните доказателства в мотивите към присъдата си, РС не е нарушил изискванията за доказателствен анализ, респективно, не е извършил превратен и необективен такъв и оплакванията в този аспект не могат да се споделят. РС е дал пространен отговор и на наведеното пред него искане за приложение на чл.12, ал.1 от НК, като доводите за липса на мотиви във връзка с тази защитна линия се обосновава отново с даденият приоритет на показанията на пострадалия пред обясненията на подсъдимия - становище, което по изложените до тук съображения не е изведено в резултат на процесуални пропуски и нарушения, освен, че касае обосноваността на присъдата, която на касационен контрол не подлежи.

Окръжният съд се е възползвал от възможността да се присъедини изцяло към фактическата обстановка, изведена в мотивите към присъдата и да сподели анализа на доказателствената съвкупност, подход, който не е

изключение в практиката. Въззивната инстанция, която след самостоятелна проверка на присъдата в пределите и предмета по смисъла на чл.313 и чл.314 от НПК споделя изцяло фактите и оценката на доказателствата, от които тези факти са изведени, не е длъжна, а и ненужно е да ги преповтаря буквално в решението си. ОС обаче също е изложил виждането си по основната защитна теза, застъпена в процеса – неизбежна отбрана, отхвърляйки тази теза със собствени доводи и разсъждения, в рамките на които и своето становище по достоверността на гласните доказателства е изложил.

Поради казаното, настоящият състав не констатира да е налице липса на мотиви, както и да са допуснати други процесуални нарушения от категорията на съществените. Ето защо и не са налице основания за възобновяване на делото с отмяна на влязлата в сила присъда и решение с връщане на делото за ново разглеждане, респективно – за оправдаването на осъдения, което е процесуално възможно само при установяване на нови фактически положения, каквито настоящата инстанция не може да установява.

Вярно е казаното от пълномощниците на осъденото лице, че след като съдилищата са приели, че липсва основание деянието да бъде квалифицирано като такова извършено при условията на неизбежна отбрана, не е нужно да се обсъжда въпроса дали е налице превишаване пределите на неизбежна отбрана по смисъла на чл. 12, ал. 2 от НК и за причините на това, с оглед евентуалното приложение на чл. 12, ал. 4 от НК. Защото тези разпоредби могат да намерят приложение само когато е налице неизбежна отбрана, а такава в случая и двете инстанции по същество са приели, че не е налице. Обстоятелството, че от съдебните състави са изложени доводи *в повече* от дължимото не може да е основание да се приеме липса на мотиви, както и не може да се тълкува като „колебание“ в съдебната теза за липса на основания за квалифициране на деянието по чл.12, ал.1 от НК. Такова колебание не се констатира, защото и РС, и ОС категорично са заявили, че не са установени предпоставките за приложение на посочената правна квалификация на извършеното от К.. Впрочем, защитната теза в този аспект противоречи не само на показанията на пострадалия и неговия роднина, както смята осъденото лице, но и на обясненията на самия подсъдим, на показанията на очевидците, на извършените в хода на процеса измервания, огледи и на изготвените експертизи. Според тях неправомерните действия на пострадалия

– хващане на К. през врата и „душене“ са извършени в момент, в който осъденият е бил седнал на масата, а ударите в областта на главата на М. са нанесени в момент, в който К. и пострадалия са били прави и на значително отстояние от тази маса. Тоест, не в момента на нападението от пострадалия спрямо осъдения, а след това и след като нападението е било прекратено инкриминираното деяние е реализирано. Като са стигнали до същите правни изводи съдилищата не са нарушили и материалния закон, прилагайки го правилно и в съответствие с теорията и съдебната практика по чл.12, ал.1 от НК.

Противоправното поведение на пострадалия е отчетено и то със значителен ефект при индивидуализиране на наказанието на осъдения К., което е определено по реда на чл.55 от НК въпреки сериозно обремененото му съдебно минало. Вероятно и поради това, с искането за възобновяване доводи за наличието на касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 от НК - явна несправедливост на наказанието, не са наведени и по такива апелативният съд не дължи отговор.

С оглед всичко изложено, искането за възобновяване, подадено от осъдения З.З. К. следва да се остави без уважение, за което ПЛОВДИВСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД :

РЕШИ:

ОСТАВЯ без уважение искането на осъдения З.З.К.. за възобновяване на НОХД № 161/2018г. по описа на РС - Девин и ВНОХД №46/2022г. по описа на ОС – Смолян.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____